

Trei mari artiști, Alexandru Crișan, Paulovics Laszlo și Albert Gyorgy se reîntorc la Satu Mare

PAGINA 3

Alexandru Crișan s-a stabilit în Elveția în anul 1983 Paulovics Laszlo s-a stabilit în Ungaria după 1990 Albert Gyorgy s-a stabilit în Elveția în anul 1987

Printul Carl Philip și soția sa și-au botezat băiețelul

Printul Julian al Suediei, al optulea nepot al regelui Carl XVI Gustaf și al reginei Silvia, a fost botezat sâmbătă. Ceremonia a avut loc la biserica castelului din Drottningholm, reședința cuplului regal, în vestul orașului Stockholm. Miercuri, 18 august 2021, palatul regal a publicat trei fotografii oficiale de la eveniment, realizate de fotografa Elisabeth Toll în unul dintre saloanele impozante ale castelului.

În fotografia de sus, copilul, născut pe 26 martie, apare pe genunchii mamei, prințesa Sofia, alături de tatăl său, printul Carl Philip, îmbrăcat în uniformă militară. Frații săi, printul Alexander (5 ani) și printul Gabriel (3 ani), sunt așezați alături de părinții lor.

60 de ani de la furtul tabloului "The Portrait of the Duke of Wellington"

Muzeul National Gallery din Londra marchează 60 de ani de la furtul tabloului "The Portrait of the Duke of Wellington", al pictorului spaniol Francisco de Goya, prin dezvăluirea unor documente legate de acest caz, relatează EFE. Cererea de răscumpărare scrisă de mână de hoț, documentul emis de Poliția din Londra care admitea răscumpărarea și un comunicat al muzeului prin care răspundea cererii autorului furtului se numără printre aceste documente. Multe dintre aceste documente nu au fost date publicității până acum, potrivit National Gallery, care a confirmat că aceste acte vor rămâne în custodia Research Centre și nu vor fi expuse publicului. Kempton Bunton, un taximetrist din Newcastle a furat tabloul după doar 19 zile de la expunerea lui în muzeu și a trimis o cerere de "răscumpărare" în care se angaja să restituie pictura, în schimbul unor bani destinați îngrijirii persoanelor de vârstă a treia. Francisco de Goya a pictat acest portret după victoria Ducelui de Wellington în Bătălia de la Salamanca din 1812 și a fost cumpărat de statul britanic pentru a evita ca un magnat american să-l achiziționeze. În prezent tabloul se află expus în sala 45 de la National Gallery.

Cascadele României, minuni ale naturii

Cascadele sunt acele atracții naturale care inspiră nu doar frumusețe, dar și o adevărată forță.

PAG. 5

Sântionul de toamnă era ținut în special pentru friguri

În 29 august sunt câteva interdicții privitoare la tăiatul fructelor și legumelor rotunde

PAGINA 2

Crema de gălbenele, beneficii pentru piele

PAGINA 4

Povestea cavalerilor templieri

PAGINA 6

**23 august,
Ziua Națională
pe care românii o
sărbătoreau cu mult
fast în socialism**

Românii și regimul socialist celebrău cu mult fast Ziua Națională, sărbătoare fixată la data de 23 august.

Este o zi de referință pentru istoria României și nu numai.

Momentul 23 august 1944 care a dat prilejul acestei sărbători reprezintă atât încheierea celui de-al Doilea Război Mondial, cât și începutul sovietizării României.

Prin festivitățile care s-au organizat în această zi, 23 august a rămas în mintea românului drept cea mai semnificativă sărbătoare comunistă, care practic aducea și omagii liderului Nicolae Ceaușescu.

Zeci de mii de oameni participau la spectacole grandioase, cu coregrafii complexe și foarte complicate.

Parade fastuoase, materiale de propagandă, demonstrații ale oamenilor muncii, cântece pionierești, marșuri militare sau spectacole omagiale erau doar câteva dintre manifestările organizate în "Epoca de Aur".

Pregătite cu câteva luni înainte, activitățile dedicate zilei în care România a întors armele împotriva Germaniei naziste și s-a alăturat Coaliției Națiunilor Unite erau de mare amploare. Șoimi ai patriei, pionieri și muncitori îmbrăcați de sărbătoare, cu toții defilau pe 23 august, și în cinstea partidului, respectiv a conducătorului iubit. Oamenii erau luați din fabrici, împărțiți în grupuri și aliniați pentru paradă. După paradă, oamenii ieșeau cu mic cu mare la mici și bere.

Trebuie menționat că numai între anii 1948 - 1989, Ziua Națională a României a fost celebrată la 23 august. După abdicarea forțată a Regelui Mihai I în data de 30 decembrie 1947, Camera Deputaților a adoptat legea nr. 363 din 1947, prin care a proclamat Republica Populară Română.

Ziua de 23 august a fost adoptată drept sărbătoare de stat, sub numele de ziua insursecției armate antifasciste, începutul revoluției populare în România, cu referire la întoarcerea armelor împotriva Germaniei naziste și arestarea guvernului condus de Ion Antonescu în anul 1944.

Informația Zilei

ISSN 1222-4715

Director general - **D. Păcuraru**

Director editor: **Ilie Sălceanu**

Redactor șef
supliment - **Adriana Zaharia**
(Informația Zilei de Duminică
și Sănătate și Frumusețe,
Informația TV)

Redacția Satu Mare:

str. Mircea cel Bătrân nr. 15

Satu Mare, cod 440012

Telefon: 0261-767300

e-mail: redactiasm@informatia-zilei.ro

www.informatia-zilei.ro

"Măturile nu puteau fi nicidecum folosite pe 29 august, folosirea lor „deranjând” liniștea morților. Însă spiritele morților puteau fi îmbunate dând de pomană mere, pere sau castraveți”, a arătat etnologul Marcel Lutic.

Sântionul de toamnă era ținut în special pentru friguri sau malarie

În 29 august sunt multe interdicții privitoare la tăiatul fructelor și legumelor cu formă rotundă

Luna august este a opta a anului în calendarul Gregorian și are 31 de zile. Ziua are 13 ore, iar noaptea are 11 ore. La sfârșitul lunii, soarele răsare la ora 6:37 și apune la ora 19:54. Luna lui Gustar începe în aceeași zi a săptămânii ca și februarie în anii bisecți. În calendarul roman original de 10 luni, august a fost a șasea lună cu 30 de zile și a fost numită inițial Sextilis.

În anul 8 î.Hr., Senatul Roman l-a recompensat pe Octavian Augustus denumind o lună calendaristică în onoarea sa. De altfel, denumirile și simbolurile lunilor s-au deformat în timp, unele chiar la intervenția bisericii.

Legat de alte denumiri date lunii în curs, de menționat este faptul că grecii o numeau Metageitnion.

Fondatorul și primul împărat al Imperiului Roman, Octavian Augustus a ales însă Sextilis, care în calendarul Iulian a devenit a opta lună după adăugarea lunilor ianuarie și februarie.

La fel ca începutul lui august, și mijlocul, dar și sfârșitul său este bogat în sărbători laice și religioase. Dacă primele zile ale lunii au fost marcate de Postul Adormirii Maicii Domnului, care s-a ținut între 1 și 15 august, am avut și sărbătoarea Schimbării la Față a Domnului în 6 august, iar în 15 s-a prăznuit Adormirea Maicii Domnului, sfârșitul perioadei aduce o altă sărbătoare importantă și anume Tăierea Capului Sfântului Ioan Botezătorul, în data de 29.

De Sfântul Ioan Botezătorul se ține post negru, sau cel puțin se renunță la alimentele care amintesc de tăierea capului său

Acesta este un praznic de întristare pentru uciderea celui mai aprins vestitor al pocăinței. Această zi este una de post, în care, potrivit tradiției, este bine să nu se mănânce o serie de alimente a căror forma amintesc de cea a capului, precum roșiile, pepenii și alte fructe, și să nu se bea băuturi de culoare roșie, ca sângele care a fost vărsat la tăierea capului Sfântului Ioan Botezătorul. Unii mănâncă în această zi doar struguri, în timp ce alții preferă să țină post negru toată ziua. În lumea tradițională a satului nu se tăia nimic cu cuțitul, toate alimentele de la masă se rupeau cu mâna, iar farfuriile, blidele sau tipsiile erau lăsate deoparte.

De asemenea, nu se mânca varză, deoarece, așa cum spune o legendă, Sfântului Ioan Botezătorul de șapte ori i s-a tăiat capul pe varză și iar a înviat. Și în lumea satului contemporan se știe că de ziua Tăierii capului Sfântului Ioan Botezătorul se postește. Oamenii se feresc să mănânce legume sau fructe de formă rotundă sau care au culoare roșie și orice aliment care amintește de forma capului sau de culoarea roșie a sângelui.

„În popor există numeroase legende despre Sfântul Ioan Botezătorul,, a menționat Marcel

În ziua tăierii capului Sfântului Ioan este interzis cu desăvârșire să se taie ceva cu cuțitul, excepții de la aceste interdicții făcând numai femeile însărcinate

Lutic, etnolog din cadrul Muzeului Etnografic al Moldovei Iași. O asemenea legendă îl înfățișează pe Sfântul Ioan ca pe un singuratic care se refugiază într-o pădure pentru reculegere și răscumpărarea păcatelor. „De aici pleca uneori, cu crucea în mană, în lume. Așa s-a întâlnit cu Domnul Iisus, codindu-se mult până Să-l botezeze. Într-o altă legendă, Dumnezeu îl îndrăgește nespun datorită modului extrem de simplu în care-și făcea rugăciunea, tocmai de aceea alegându-l să-i botezeze fiul, Sfântul Ioan devenind astfel nănașul Domnului Hristos,, a arătat Marcel Lutic.

O altă legendă a devenit între timp colind, și este cunoscută în tot spațiul românesc. „Aceasta ne arată un sfânt blestemat de mama sa să se transforme în animal sălbatic, ca atare, Sfântul Ioan ar fi fost vreme de nouă ani și nouă zile cerb. Redevenind om, a ridicat o mănăstire și mai apoi l-a botezat pe Domnul Iisus”, arată colindul.

În zonele de sud ale României se crede că Sfântul Ioan Botezătorul este unul dintre sfinții cei mai apropiați de Dumnezeu, în timp ce bucovinenii îl consideră – alături de Sfântul Neculai, patronul pruncilor, cel ce are grijă ca aceștia să nu moară nebotezați.

În tradiția populară, această zi tristă a Tăierii capului Sfântului Ioan Botezătorul era cunoscută și ca „Sfântul Ioan cap tăiat”, „Sântion de toamnă”, „Sfântul Ioan taie capul pe varză (curechi)”, „Crucea mică” sau „Brumariul”.

Sântion ar fi fost un tânăr sărac de o rară frumusețe

Tot în legătură cu această sărbătoare, o legendă amintește că „Sântion ar fi fost un tânăr sărac de o rară frumusețe. Într-o zi, o femeie bogată l-a invitat peste noapte la ea, dar sfântul, nevrând să intre în păcat, s-a rugat stăruitor la Dumnezeu să-i ia frumusețea cea ademenitoare. Se

spune că Dumnezeu i-a ascultat ruga și l-a învățat să-și taie capul! Făcând Sântion acest lucru s-a pomenit cu un cap de ... oaie în locul frumosului său cap, scăpând astfel de păcat”, a spus Marcel Lutic.

O altă legendă, care circula prin Bucovina, „este inspirată din episodul evanghelic al omorării Sfântului Ioan și arată cum însuși împăratul Irod, atunci când era adus capul sfântului pe un blid, și-ar fi blestemat fiica: „De amu, draga mea, tot să joci!”. Potrivit acestei legende, de atunci fata împăratului joacă într-una, ea întruchipând, conform mentalității arhaice, frigurile sau malarie, un bolnav de friguri tremurând mereu, asemenea unui om care joacă”, a mai spus Marcel Lutic. Din acest motiv, „Sântionul de toamnă era ținut în special pentru friguri”, a spus specialistul de la Muzeul Etnografic al Moldovei, care a mai adăugat că „erau multe interdicții privitoare la tăiatul fructelor și legumelor cu formă rotundă care le aminteau oamenilor de la sate de tristul episod al tocării (ciopârțirii) capului sfântului (ca) pe varză. Astfel, mulți oameni mănâncă numai struguri, evitând să mănânce curechi, fructe cu formă rotundă și/sau roșii, usturoi, legume roșii sau vin roșu; nu se mănâncă din blid, nu se taie cu cuțitul, totul rupându-se cu mâna, pe 29 august fiind interzis cu desăvârșire să se taie ceva cu cuțitul. Excepții de la aceste interdicții făceau numai femeile însărcinate”.

Postul pentru păcate grele se ține până în 14 septembrie

De asemenea, o datină foarte răspândită pe vremuri presupunea începerea unui post mai special, aproape negru, post ce dura aproximativ două săptămâni, adică până la Ziua Crucii care era menționată în calendarul religios din 29 august, până în 14 septembrie, aceasta fiind și explicația pentru vorba din popor care spunea despre acest post că ține „de la cruce până la

cruce”.

Motivul pentru care această perioadă era considerată atât de specială era acela că „potrivit concepției arhaice, se putea mântui sufletul de cele mai grele păcate făcute în viață, precum furturi sau ucideri, (...) omoruri, aprinderi sau, ceea ce des se întâmplă la femei, omorarea pruncilor micuți noaptea, în somn, fără știre și voie, lepădarea pruncilor fără vreme”. Interesant e că postul putea fi ținut și pentru alții, de regulă rude apropiate, a spus Marcel Lutic care a adăugat că „tradiția amintește de aceste două săptămâni de post, necensurate în calendarul creștin, care îi puteau ușura mai ales pe părinți de „blestemățiile și vorbele urate și grele, vorbite în ceasuri necurate, în mânie și furie contra copiilor”.

Astfel, cei care doreau să țină postul „de la cruce până la cruce” aveau voie să mănânce în fiecare zi numai o turtă de grâu sau de mălai pe care trebuia să o coacă postitorul, iar celor care nu săvârșiseră păcate foarte grele li se permitea să mănânce și poame. „Se dormea direct pe pământ și, dacă se putea, fără așternut. Postul se termina printr-o pomană dusă la biserică”.

Pomenirea morților era respectată de Tăierea capului Sfântului Ioan Botezătorul.

În această zi tristă, toate lucrurile erau folosite cu atenție, printre interdicțiile specifice fiind și cea a folosirii maturii. „Măturile nu puteau fi nicidecum folosite pe 29 august, folosirea lor „deranjând” liniștea morților. Însă spiritele morților puteau fi îmbunate dând de pomană mere, pere sau castraveți”, a arătat Marcel Lutic. Astfel, „variante” de toamnă a sărbătorii Sântionului era așadar, în primul rând, un prilej de pomenire a morților și a strămoșilor, o zi de post și de reculegere pentru oamenii cu dragoste de Dumnezeu, început al unui post mântuitor de grele păcate.

A consemnat Lucreția F.

Istoria artei plastice începe la Satu Mare cu Aurel Popp. Recunoașterea unanimă, întâi la nivel regional, apoi la nivel național, unui grup compact de pictori poate fi situată după expoziția de la Cluj, din 1921, organizată de Aurel Popp, Emil Isac, Ioan Thorma și colonelul Gheorghe Bacaloglu.

ARTĂ

Albert Gyorgy,
Moartea calului,
bronz, 1983

Tapiserii de mare valoare realizate de
Paulovics în anii 1970-1980, distruse
în timpul renovărilor de la Dacia

Alexandru Crișan,
Ecce Homo,
metal

Trei mari artiști, Paulovics Laszlo, Alexandru Crișan, Albert Gyorgy, dau un nou impuls vieții culturale sătmărene

O bienală organizată la Satu Mare ar transforma orașul de pe Someș, orașul lui Aurel Popp, într-un centru artistic recunoscut pe plan național și internațional

La mijlocul acestei săptămâni, miercuri 18 august, s-a deschis în sălile Muzeului Județean Satu Mare, expoziția pictorului Paulovics Laszlo. Maestrul născut la Satu Mare împlinise cu trei zile înainte, în 15 august, 84 de ani. Artiștii trăiesc mult și muncesc la fel de mult la toate vârstele. Michelangelo și Titian au trăit 96 de ani. Este adevărat că Rafael a trăit doar 37 de ani. Depinde de modul de viață.

Artistul Paulovics, complex și divers, a făcut cam tot ce ține de artă, de la grafică la acuarelă și pictură în ulei, de la xilografură la scenografie. A încercat țaria fiecărui material din care se poate scoate un obiect de artă. Și a făcut-o cu dăruire și talent, fie că este vorba de culoare sau tuș, fie de metal sau sticlă.

Acum exact o sută de ani la Satu Mare se naștea ideea de grup, ideea de generație

Prezența la Satu Mare a maestrului care, după 1989 s-a mutat la Szentendre, acolo unde, în urmă cu aproape o sută de ani, s-a stabilit și un alt mare pictor sătmărean, Boromisza Tibor, ne oferă ocazia de a vorbi puțin despre arta și artiștii care au lucrat la

Satu Mare.

Istoria artei plastice începe la Satu Mare cu Aurel Popp. Recunoașterea unanimă, întâi la nivel regional, apoi la nivel național, a unui grup compact de pictori poate fi situată după expoziția de la Cluj, din 1921, organizată de Aurel Popp, Emil Isac, Ioan Thorma și colonelul Gheorghe Bacaloglu. Primul din Satu Mare, următorul din Cluj, altul din Colonia de la Baia Mare, ultimul din Oradea.

I-au dat un nume ciudat, Collegium Artificum Transilvanicorum, pentru a nu jigni sentimentele naționale ale artiștilor din Transilvania, maghiari, sași, români.

Așadar, acum exact o sută de ani se naștea ideea de grup, ideea de generație. Ca un prim nucleu în jurul lui Aurel Popp s-au adunat Andrei Litteczky, Toth Guyla, Oszkar Nagy, dar tot aici trăia și un alt mare pictor Boromisza Tibor. Din cauza unor probleme de familie, un divorț dificil, acesta s-a stabilit în Ungaria, la Szentendre.

Important este că Satu Mare a început să fie perceput ca un centru artistic. În jurul acestora au crescut tineri ca Francois Gall, Pirk Janos, Alexandru Mohi, Nicolae Barna și mulți alții care nu au trecut proba timpului, dar fac parte din istoria locului.

Următoarea generație recunoscută la nivel regional, național și internațional, se încheagă greu. O

parte dintre ei învață secretele meseriei de la Aurel Popp. Despre o nouă mișcare artistică la Satu Mare, de fapt despre un grup de artiști omogeni, se poate vorbi după 1970. De la decanul de vârstă, Paul Erdos, la cel mai tânăr, Ion Sasu, se înscriu în primul rând Laszlo sau Vasile Paulovics, Domokos Lehel, Kalman Fodor, Aurel Cordea, Adalbert Olajos, Adalbert Silagyi, dar și Alexandru Crișan și Albert Gyorgy, stabiliți în Elveția înainte de 1989, și unde au avut un succes remarcabil.

Important este că pentru a doua oară în istoria lui, între anii 1975-1989, Satu Mare era perceput ca un oraș care are un grup de artiști reprezentativi, artiști care expuneau ca și grup la expozițiile regionale și la București.

Gloria Școlii de Pictură de la Baia Mare se estompează, artiștii sătmăreni sunt considerați egali celor de la Baia Mare. Participă la expoziții locale, regionale, naționale și internaționale.

Adică au ieșit din matca provincialismului.

Impresionante sunt participările artiștilor Paulovics Laszlo, Alexandru Crișan și Albert Gyorgy la expoziții colective din țară (București, Cluj-Napoca, Satu Mare), dar mai ales expozițiile personale în aproape toate marile centre artistice din Europa. Recunoașterea valorii celor trei

mari artiști la nivel internațional este un titlu de mândrie și pentru Satu Mare cu atât mai mult cu cât, acum la deplina lor maturitate artistică și recunoaștere internațională, ei, prin arta lor, se reîntorc la Satu Mare, dând un nou impuls vieții culturale sătmărene.

Paulovics Laszlo are chiar acum o expoziție la Muzeul Județean, Alexandru Crișan pregătește o expoziție retrospectivă anul viitor, iar Albert Gyorgy a revenit la Satu Mare în aceste zile după o foarte lungă absență și, desigur, va expune și el la Satu Mare.

Nu doar Alexandru Crișan și Albert Gyorgy, care s-au pregătit la București, la Academia Nicolae Grigorescu, alături de Domokos Lehel, au părăsit România în timpul comunismului. Crișan și Gyorgy s-au stabilit în Elveția, primul în anul 1983, iar Gyorgy în 1987.

Domokos Lehel, fost student al marelui sculptor Ion Irimescu, a părăsit România, stabilindu-se în SUA.

Din păcate a decedat, dar opera lui revine la Satu Mare, printr-un album pregătit de Oana Păcurar. Așadar, se reface o legătură în timp între generația de aur din anii '70-'80 a secolului trecut și artiștii care creează acum la Satu Mare. Este cel mai important eveniment artistic care

sperăm că va repune Satu Mare pe harta artistică majoră a României.

Sigur, este regretabil că o serie de lucrări realizate de acești artiști, dar și de alții au fost distruse sau sunt pe cale de a fi distruse. Așa cum s-a întâmplat cu feroneria artistică realizată de maestrul Paulovics la Casa Meșteșugarilor. Tot acolo s-a distrus o lucrare a lui Domokos Lehel. Un extraordinar mozaic realizat de Fodor Kalman pe zidurile fabricii Mondiala este pe cale de a fi distrus. Exemplele ar putea continua.

Dacă, din păcate după cele două generații artistice din secolul trecut, Satu Mare nu mai reușește să se numere printre locurile recunoscute ca având un grup artistic bine conturat, iată că tradiția artei adevărate, valoroase, se reface prin reîntoarcerea primilor trei artiști în locul în care s-au afirmat.

Să sperăm că exemplul lor va fi urmat de alți artiști sătmăreni, plecați pe toate meridianele lumii. Sunt la această oră peste o sută de artiști cu pregătire superioară de specialitate, care, dacă ar exista o logistică adecvată, săli de expoziție, ateliere, galerii, s-ar reîntoarce la Satu Mare.

O bienală organizată la Satu Mare ar transforma orașul de pe Someș, orașul lui Aurel Popp, într-un centru artistic recunoscut pe plan național și internațional. Depinde de autoritățile locale.

REȚETE

Florile de gălbenele sunt cunoscute din vechime pentru proprietățile benefice în cazul unor forme de cancer și chiar în medicina contemporană unde se regăsesc în compoziția unor produse moderne utilizate în lupta cu cancerul.

În scop terapeutic se folosesc florile, care se culeg atunci când este soare, când planta este deschisă și emană uleiuri volatile.

Unguentul pe bază de gălbenele poate trata bolile dermatologice

Gălbenelele sunt originare din zona mediteraneană, cresc spontan sau cultivate ca plante decorative. Dacă majoritatea persoanelor o cunosc drept plantă ornamentală, oare câți sunt cei care au aflat despre valențele sale terapeutice?

Florile de gălbenele sunt cunoscute din vechime pentru proprietățile benefice în cazul unor forme de cancer și chiar în medicina contemporană unde se regăsesc în compoziția unor produse moderne utilizate în lupta cu cancerul.

În scop terapeutic se folosesc florile, care se culeg atunci când este soare, când planta este deschisă și emană uleiuri volatile.

Compoziție

Florile de gălbenele au în compoziția lor saponozide, mucilagii, carotenoide (aprox. 3,5%), alcoolii triterpenici, flavonoizi și glicozizi flavonici, steroli, taninuri, ulei volatil (cca. 0,02%), substanțe amare, urme de ulei volatil (sesquiterpen oxidat), vitamina C, acid malic, săruri minerale și substanțe proteice.

Recoltarea florilor

Gălbenelele sunt plante anuale ce înfloresc din luna mai, până în luna septembrie. Florile se recoltează fără codițe în momentul în care sunt complet dezvoltate. Recoltarea gălbenelelor se face 4-5 zile la rând, după ce se ridică roua și până seara. Se usucă în straturi subțiri, la umbră.

Acțiuni terapeutice

Gălbenelele au acțiune antiinflamatorie, decongestivă, antiseptică, antimicrobiană, imunostimulentă, cicatrizantă, grăbește vindecarea și regenerarea țesuturilor, reglează ciclurile menstruale, carminativ, reglează funcția biliară prin principiile amare.

Indicații terapeutice

Gălbenelele sunt indicate în ulcerazioni, eczeme, gastrite, ulcer gastric, ulcer duodenal, inflamații ale colonului, colecistită, boli hepato-biliare, hemoroizi, dereglări menstruale, dismenoree, micoze, vaginite, infecții urinare, cistite, cancer.

Administrare

Infuzia se prepară din 2 ligurițe cu vârf de floare uscată la o cană de apă clocotită, se lasă la infuzat 3-5 minute și se consumă 2-3 cani pe zi, înainte de mese.

Tinctura se prepară din flori proaspete puse într-o sticlă peste care se toarnă alcool de 60 de grade, se lasă la macerat, la soare, timp de două săptămâni, se strecoară și se păstrează în recipiente închise la culoare, închise ermetic și se administrează de 3 ori pe zi câte 30 de picături, pentru reglarea ciclului menstrual, tratarea ulcerului gastro-duodenal.

Decoctul se prepară din două linguri de plantă uscată la 1 litru de apă, se lasă la macerat în apă rece 24 de ore, apoi se strecoară și se mai fierbe maceratul într-un litru de apă timp de 10 minute, se strecoară și se amestecă cele două extracte și se administrează atât intern cât și extern, gargară (afte, stomatite, gingivite, faringite), se fac băi de șezut, comprese externe (vindecarea ulcerelor, escarelor, abcese, pustule, fisuri, degerături), spălături. Pulberea de plantă se obține prin măcinarea florilor uscate, din care se administrează câte o linguriță de plantă pe stomacul gol de 3-4 ori pe zi pentru efectul antiinflamator, cicatrizant (se depozitează în recipiente bine închise, maxim 10 zile, datorită uleiurilor volatile care se evaporă rapid). Unguentul pe bază de gălbenele poate fi utilizat cu succes în diverse boli dermatologice sau pentru întărirea pielii.

Băutură energizantă cu ghimbir

Ingrediente:

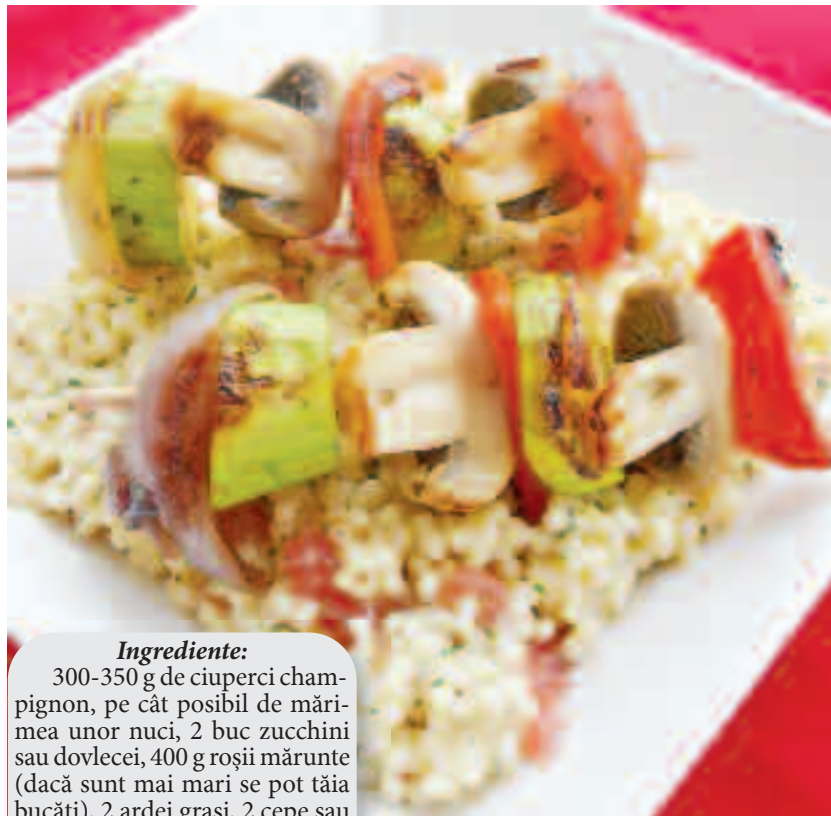
O lingură - o lingură și jumătate de miere, o bucată de circa un cm de rădăcină de ghimbir, un sfert de lingură de nucșoară, o linguriță mică de tumeric, 1-2 felii de lămâie sau lime.

Mod de preparare:

Se taie 2 felii subțiri de ghimbir și se pun într-un pahar. Restul de ghimbir se pisează ca usturoiul, într-un mojar. Se adaugă celelalte două condimente și peste ele se toarnă apă caldă, apoi se amestecă bine. Se adaugă apoi și mierea, în funcție de gust. La sfârșit se adaugă și lămâia sau lime-ul,

sau eventual doar câteva picături de zeamă de lămâie. Acest energizant este un excelent înlocuitor pentru cafea. Ghimbirul stimulează metabolismul și mărește circulația ajutând, de asemenea, și sistemul digestiv. Tumericul este văr bun cu ghimbirul și ajută la creșterea nivelului de energie, la fel cum este și nucșoara. Mierea este un energizant natural și foarte sănătos, iar lămâia este o sursă importantă de vitamina C, deci toate la un loc dau o băutură energizantă deosebită.

Frigărui vegetariene cu ciuperci

Ingrediente:

300-350 g de ciuperci champignon, pe cât posibil de mărimea unor nuci, 2 buc zucchini sau dovlecei, 400 g roșii mărunte (dacă sunt mai mari se pot tăia bucăți), 2 ardei grași, 2 cepe sau 16 căței de usturoi (pentru 8 frigărui), sare, piper

Mod de preparare:

Ciupercile, usturoiul și roșiile, dacă sunt suficient de mărunte se folosesc întregi, dacă sunt mai mărișoare, se feliază, iar restul ingredientelor, după ce se spală, se taie cubulețe. Se

condimentează după gust și se lasă așa circa 20-30 de minute. Se înșiră cât mai aspectuos pe bețele de frigărui, în așa fel încât culorile să alterneze, iar usturoiul sau ceapa să nu fie în capătul frigăruii. Dacă este nevoie se condimentează puțin și se prăjesc la grătar, sau eventual la cuptor. Se pot servi ca fel principal de sine stătător, după ce se spală, se taie cubulețe. Se

Chec cu nuci, fără lapte și ou

Ingrediente:

2 cani de făină, 1/2 cană de zahăr, un plic de zahăr vanilat, 1/2 cană de ulei, 1-2 cani de apă rece, o cană de nuci mărunțite (nu tocate), o linguriță de oțet, 3 linguri de cacao, un plic de praf de copt. Deasupra se poate pune zahăr praf, sau glazură de cacao, dar nu în mod obligatoriu.

Mod de preparare:

Se amestecă făina, nucile, zahărul, zahărul vanilat, cacaoa și praful de copt. La acest amestec se mai adaugă oțetul, uleiul și apa, în ordinea enumerată, amestecând în continuu, până când se obține un aluat de o consistență păstoasă, asemenea aluatului de pișcot. Compoziția, dacă

doriți, se poate îmbogăți și cu câteva boabe de stafide. Se toarnă într-o tavă căptușită cu hârtie de copt, sau unsă cu margarină și presărată cu făină, iar apoi se pune în cuptorul preîncălzit. La o temperatură medie, spre mare se coace timp de 30-35 de minute, verificând cu scobitoarea. După ce se răcește se poate orna cu zahăr pudră, sau cu glazură de cacao, însă, dacă doriți să preparați desert de post nu înveliți prăjitura cu ciocolată, sau cu glazură preparată cu lapte sau unt.

Supă de cartofi cu bulion

Ingrediente:

500 g cartofi, 500 ml suc de roșii sau 4-5 linguri de bulion, eventual un morcov și un pătrunjel (acestea nu în mod obligatoriu) 2-3 foi de dafin, 3-4 linguri de ulei, 2 linguri de făină, 2 linguri delicat de casă, sare, o linguriță de boia de ardei.

Mod de preparare:

Cartofii curățați se taie cubulețe și împreună cu foile de dafin se pun la fiert în circa 1,5 l de apă ușor sărată. Dacă doriți să adăugați și zarzavaturi,

acestea se curăță, ce taie rondele și se pun la fiert, iar cartofii se pun în oală abia când aceștia sunt pe jumătate înmuiți. Se adaugă delicatul, iar din ulei și făină se prepară un rântaș ușor auriu, la care se adaugă boiaua.

Rântașul se pune în supă, apoi și sucul de roșii și se mai fierbe așa împreună. La servire se presară cu pătrunjel verde mărunțit, sau dacă nu doriți să fie de post, se poate adăuga eventual și smântână.

Viața curge o vreme și își vede liniștită de traseul ei, nestingherită de-a dreptul, până când, pe neașteptate, o denivelare intervine la mijloc de vale, pe nepusă masă, și te obligă să o iei la goană cu o vehemență de care nu credeai că mai ești în stare. În acest fel sunt caracterizate și cascadele, care sunt precum viața. Când asta se întâmplă, când apare o denivelare, lumea care trece pe lângă se oprește, se minunează și reflectează la propria existență.

Cascadele României, adevărate minuni ale naturii

Nu sunt multe atracțiile naturale care inspiră în același timp forță și frumusețe precum cascadele. Căderile de apă sunt fascinante – putem sta minute în șir admirându-le. Nu avem „niagare” în România, dar cei care iubesc drumețiile în natură știu că țara e împânzită de cascade frumoase.

Din punct geologic, cascadele — prin căderea apei — modifică din punct de vedere geomorfologic regiunea, exercitând o acțiune de eroziune, formându-se astfel cavități în rocile din albia râului. De asemenea, prin frecare se produce și fenomenul de ionizare a aerului.

Pentru a vă trezi dorința de explorare, în continuare vă prezentăm cele mai frumoase cascade din România unde merităm să ajungem măcar odată în viață.

Cascada Cailor, județul Maramureș

Cascada Cailor este una dintre cele mai frumoase cascade din România, situată pe versantul nordic al Munților Rodnei, în apropierea stațiunii turistice Borșa. Apa rezultată din topirea zăpezii și din ploi se adună într-un circ glaciatic și de acolo se prăvește pe versantul abrupt al Rezervației Piatra Rea formând astfel această cascadă de o frumusețe covârșitoare. Se află la altitudinea de 1300 m iar căderea de apă este de 90 metri. Cascada este formată din mai multe trepte de cădere liberă, aflate la aproximativ 40m una de cealaltă.

Acest loc superb din Munții Rodnei dispune de propria legendă. Se spune că Muntele Piatra Rea a reprezentat dintotdeauna locul preferat al celor ce locuiesc în zona să își țină hergheliile de cai începând din primăvară până în toamnă, motivul fiind cât se poate de simplu: pășunile sunt de o frumusețe și o bogăție greu de întâlnit, astfel, caii puteau paste în voie fără a fi deranjați. Însă, cum nicio poveste nu este frumoasă până la capăt, se spune că hergheliile de cai obișnuiau să fie atacate de către urs, acesta fiind infometat și căutând hrana în carnea cailor. Locul fiind deschis, șansele de izbândă ale ursului erau, de cele mai multe ori mici spre nule. Însă, ursul, animal deștept, așa cum este cunoscut, găsea soluții pentru a remedia situația și încolțea bielele animale deasupra prăpastiei de lângă cea ce în zilele noastre se numește chiar Cascada Cailor. Astfel, prinse într-un loc strâmt, bielele animale nu mai aveau nicio șansă și cădeau prada infometatului urs. Alternativa era ca animalele să se arunce în hâu, ceea ce nu ar fi însemnat un sfârșit fericit nici pentru ele. Legenda spune, că în acest fel, ursul se alegea cu vreo 15 cai.

De atunci, localnicii au redenumit această cascadă ca fiind a cailor, tocmai datorită acestei legende.

Cascada Prunca sau Cascada Cașoca, după numele râului pe care se află

Cascada Cailor – Borșa, Munții Rodnei, Maramureș

Cascada Prunca se află în județul Buzău, pe râul Cașoca

Cascada Răchițele numită și Vălul Miresei este situată pe Valea Stanciului

Cascada Prunca, cunoscută pe Internet și pe rețelele de socializare drept Cașoca (denumirea râului), frapează prin frumusețea ei. Este un obiectiv turistic apreciat deopotrivă de iubitorii muntelui și de fotografi, care găsesc aici priveliști desprinse parcă din scrierile lui Alexandru Vlahuță.

Fermecătoarea cădere de apă care măsoară 17 metri este învăluită într-o legendă captivantă, strâns legată de o deschizătură situată în partea stângă a stâncii.

În urmă cu două veacuri, deschizătura din peretele stâncii al cascadei era folosită de haiducii locali pe post de ascunzătoare. Pe atunci, „stăpâna” în aceste ținuturi haiducul Negoită Gheorghelaș, fost pandur în oastea lui Tudor Vladimirescu, personaj intrat în legendă, cunoscut din ținuturile Chiojdului și până la Cislău.

Deseori comparat cu originalul personaj din folclorul englezesc, haiducul Gheorghelaș nu avea nicio rețineră în a necăji boierii din zonă, pe care îi ușura de averi. Conform legendei, întreaga agoniseală era ascunsă în peștera de la cascada Prunca, acolo unde era împărțită cu tovarășii de haiducie.

Despre Gheorghelaș, bătrânii vorbesc doar în cuvinte apreciative. Se pare că acesta ar fi fost atât de puternic, încât la un moment dat, pus

față în față cu însuși Hercule, nu ar fi fost doborât. Era umanizat totuși de calitățile morale, locuitorii văzând în el un om chipeș și bun la suflet.

Cascada Răchițele numită și Vălul Miresei, situată pe Valea Stanciului

Căderea de apă este de peste 30 de metri. Pe timp de iarnă peretele stâncos înghețat, fiind un excelent loc de escaladă pe gheață pentru cei pasionați de acest sport.

O legendă veche amintește că numele cascadei vine de la faptul că demult o mireasă ar fi căzut de pe stâncile abrupte din zona unde este cascada, iar voalul ei a rămas agățat pe stânci.

Acolo, nuntașii s-au oprit și au început să plângă, astfel formându-se cascada. În realitate, numele s-ar putea atribui forme cascadei care seamănă cu un voal.

Cascada Răchițele este situată în versantul estic al masivului Vlădeasa, pe Valea Seacă, afluent al pârâului Răchițele.

Se află la o altitudine de 1000 m și are o înălțime de 30 m și 2 trepte. La baza treptei de sus există o marmită adâncă cu diametrul de 10 m, care asigură o dispersie a apei, care seamănă cu un voal. De aici provine numele de Vălul Miresei.

Cascada Duruitoarea este situată în județul Neamț pe teritoriul comunei Ceahlău

Există acces auto până la cascadă (6 km de la Răchițele), care este vizitată atât vara cât și iarna de iubitorii sporturilor extreme, când peretele stâncos înghețat.

Cascada Duruitoarea, o spectaculoasă cădere de apă

Cascada Duruitoarea este un monument natural situat într-o zonă protejată din Masivul Ceahlău din județul Neamț, la 1270 de metri altitudine. Cascada se bucură de o cădere de apă de aproximativ 25-30 metri. Din cauza altitudinii mari, sunetul furtunos al cascadei poate fi auzit de departe; acesta este și motivul pentru care cascada a fost numită Duruitoarea.

Duruitoarea este una dintre cele mai vizitate atracții din Parcul Național Ceahlău și poate fi accesată pe traseul roșu care coboară de la Cabana Dochia până la stațiunea Durău.

Întregul traseu acoperă o lungime de 7,5 km, cu o diferență de altitudine de până la 950 m și poate fi finalizat în aproximativ 4-5 ore. Vei observa o scară din lemn pe care poți urca până la aproximativ 30 de metri, unde vei ajunge pe platforma care taie cascada în două coloane diferite de apă.

Scurte caracteristici ale cascadelor

Cascadele probabil sunt unele din cele mai impresionante creații ale naturii. Ele diferă după formă și mărime și sunt în continue formare.

Fluxurile de apă cizelează mii de ani rocile schimbând încontinuu aspectul cascadelor.

Cascadele sunt o sursă excepțională de electricitate, a cărei producție depinde de înălțimea căderii și de volumul de apă direcționat către rotația turbinelor. În primele etape ale industrializării, amplasarea instalațiilor industriale în multe țări era predeterminată de amplasarea cascadelor.

Linia cascadelor care separă rocile dure din Piemont și straturile sedimentare moi ale Câmpiei Atlanticului de coastă din estul Statelor Unite, acestei zone i s-a atribuit un rol important în economia țării. Linia cascadelor a determinat în mare măsură poziția acestora marile orașe precum Richmond, Baltimore și Philadelphia din Statele Unite ale Americii.

Cascadele sunt niște minuni ale naturii. Fie că le găsim în Italia, Norvegia, Islanda sau în orice alt colț de pe marea Pământ, spectacolul oferit de fiecare în parte este unic și greu de pus în cuvinte.

Cavalerii templieri puteau fi recunoscuți la îmbrăcăminte, după o mantie albă cu o cruce roșie, distinctivă, și erau printre cei mai bine echipați, antrenați și disciplinați războinici din perioada cruciadelor. Membrii Ordinului care nu erau războinici au creat o puternică infrastructură economică în întreaga creștinătate, introducând pentru prima oară proceduri financiare care au reprezentat începutul sistemului bancar, și au construit numeroase fortificații în Europa și Țara Sfântă.

Povestea cavalerilor templieri

În anul 1119, un grup de 9 cavaleri se formează în Ierusalim cu scopul de a proteja pelerinii creștini din afara orașului

Sărmanii soldați ai lui Hristos și ai Templului lui Solomon, cunoscuți mai ales sub numele de "templieri" sau "Ordinul Templului", a fost unul dintre cele mai cunoscute ordine călugărești militare (catolice) creștine. A luat naștere la inițiativa francezului Hugo de Payens în anul 1119 în Ierusalim, ca o organizație militar-călugărească, cu scopul declarat de a apăra pe peregrinii (călători) creștini în Țara Sfântă.

Succesul templierilor era strâns legat de succesul cruciadelor, ei fiind sprijiniți de biserica catolică. Când Țara Sfântă a fost pierdută, iar călugării militari templieri au suferit înfrângeri zdrobitoare, sprijinul pentru existența ordinului s-a stins. Zvonurile despre ceremonii inițiatice secrete ale lor au creat neîncredere, iar regele Filip al IV-lea al Franței, puternic îndatorat ordinului, a început să facă presiuni asupra papei Clement al V-lea.

Cine au fost Cavalerii Templieri?

În anul 1120, cavalerii creștini au cucerit Ierusalimul în Prima Cruciadă. În ciuda pericolelor din jur, chiar dacă orașul era unul sigur, cei care voiau să ajungă la Ierusalim pentru a se ruga erau deseori tâlhăriți, atacați și chiar uciși. Câțiva cavaleri s-au dedicat protejării pelerinilor, iar drept răsplată, regele Ierusalimului le-a oferit un loc pe Muntele Templului.

Ei au primit numele de Cavalerii Templieri și astfel au reușit să devină renumiți în toată lumea datorită curajului lor. În anul 1139, Papa Inocențiu al II-lea a dat un ordin prin care Cavalerii Templieri deveneau puternici, iar asta le permitea să treacă granițele și să fie excluși de la plata taxelor. Ordinul cuprindea mai mulți călugări militari războinici, călugări capelani și călugări de serviciu ce puteau fi recunoscuți datorită veșmintelor: o mantie albă cu o cruce roșie distinctivă.

Începutul acestui ordin sacru

Muntele Templului este sacru pentru Evrei, Creștini și pentru Musulmani, deoarece este o locație importantă în istorie. Se crede că aici ar fi ruinele din Templul lui Solomon, unde s-ar fi ascuns inițial Sfântul Graal. Este o locație importantă și pentru musulmani. Se spune că aici este piatra de pe care s-a ridicat la cer Mohamed, iar în secolul al VII-lea, Califul Abd al Malik a construit o importantă moschee, Domul din Piatră.

Cruciații au transformat-o în catedrală, numind-o "Templum Domini", și astfel și-au luat numele de Templieri. Catedrala a devenit un model pentru catedralele Templierilor, precum Catedrala templului din Londra. Nu se știe foarte multe despre activitatea ordinului din primii 9 ani. Dar în 1128 ei au devenit foarte cunoscuți în Europa.

Au început o campanie de strângere de fonduri, prin care solicitau bani, pământuri sau chiar pe fiii nobililor, pentru a se alătura ordinului. Eforturile lor au fost susținute de un personaj proeminent din partea bisericii Bernard din Clairvaux (mai târziu a fost sanctificat), el fiind nepotul unuia din cei 9 templieri care au format inițial Ordinul.

În același an a avut loc Conciliul de la Troyes, în urma căruia Ordinul a primit recunoașterea oficială. În 1130 Regele Aragonului din Spania a lăsat prin testament mari întinderi de pământ. Donațiile au devenit o practică folosită de

Misiunea Cavalerilor declarată era de a proteja pelerinii din Țara Sfântă

toți noii membri.

În 1139, Papa Inocențiu al II-lea a dat un ordin prin care Cavalerii Templieri deveneau și mai puternici.

Acest ordin permitea Cavalerilor Templieri să treacă liber granițele, să fie excluși de la plata taxelor, iar singura autoritate recunoscută rămânea doar Papa. Aceasta era o confirmare a puterii lor, care se pare că a fost susținută de patronul Ordinului, Bernard de Clairvaux, pentru că l-a ajutat pe Papa Inocențiu să conducă biserica Catolică.

Ascensiunea Ordinului

După ce Ierusalimul a fost cucerit în iulie 1099, ca urmare a primei cruciade, mulți pelerini s-au îndreptat spre locurile numite de ei Țara Sfântă. În ciuda faptului că orașul era sub control, restul statelor cruciale nu erau și exista un număr mare de pelerini măcelăriți, uneori cu sutele chiar pe drumul de la Jaffa, situat pe coastă, în Țara Sfântă. În jurul anului 1119, cavalerul francez Hugues de Payens și ruda sa Godfrey de Saint Omer au propus crearea unui ordin monastic pentru a proteja pelerinii. Regele Balduin al II-lea a acceptat această cerere și le-a oferit acestora drept cartier general Muntele Templului, în moscheea Al Aqsa.

Cruciații numeau Moscheea Al Aqsa Templul lui Solomon, iar de aici ordinul și-a tras numele "Sărmanii soldați ai lui Cristos și ai Templului lui Solomon" sau Cavalerii templieri". Ordinul de aproximativ nouă cavaleri rezista pe bază de donații, ba chiar emblema lor era reprezentată de doi cavaleri ce călăreau același cal, simbol al sărăciei.

Însă, sărăcia nu a durat pentru mult timp, deoarece Ordinul avea un sprijin puternic în persoana lui Bernard de Clairvaux, un cleric de frunte. El a scris către Conciliul din Troyes, iar Ordinul a fost recunoscut de Biserică.

Odată cu acest act formal, templierii au primit bani și pământuri pentru a sprijini lupta din Țara Sfântă. Membrii Ordinului erau puternici și au reușit să creeze o infrastructură economică puternică în întreaga creștinătate. Ei au introdus pentru prima dată proceduri financiare ce au reprezentat începutul sistemului bancar. Tot ei au construit mai multe fortificații în Europa și Țara Sfântă.

Ei nu răspundeau decât în fața papei. Acum se cumpărau și se foloseau ferme, podgorii, se construiau castele și bisericii iar templierii aveau propria flotă navală. Pentru o perioadă de timp, ei dețineau întreaga insulă Cipru.

Regresul Ordinului

La jumătatea secolului al XII-lea, cruciadele au început să piardă din putere deoarece nu reușeau întotdeauna să-și atingă scopul reclamat. Templierii s-au aflat deseori în conflict și cu celelalte două mari ordine creștine: cavalerii ospitalieri și cavalerii teutoni, iar aceste lupte au ajuns să slăbească pozițiile creștine.

După mai multe înfrângeri, chiar și după pierderea bătăliei decisive de la Hattin, Ierusalimul a fost pierdut în fața lui Saladin în 1187. În 1299 cruciații au ocupat orașul pentru scurt timp până când în 1244 musulmanii au reocupat orașul care nu a mai fost controlat vreodată de creștini până în 1917, când britanicii l-au luat de la otomani. Atunci templierii și-au mutat cartierul general în alte orașe din Nord, precum portul Acra pe care l-au și deținut secolul următor. Și acest loc a fost pierdut, la fel și următoarele lor fortărețe de pe continent Tortosa (Siria de azi) și Atlit.

Templierii s-au stabilit în Limassol, Cipru și și-au păstrat aici o granzioasă pe o insulă mică Arwad, lângă coastă. În anul 1302 au pierdut și acea insulă, ultimul loc din Țara Sfântă. Situația devenea tot mai complicată și, după două sute de ani de existență, templierii au devenit parte a vieții social-economice zilnice în Europa. Organizația era prezentată pe scară largă la nivel local cu mii de sedii în Europa, iar templierii administrau mai multe întreprinderi, lucrau la fermă sau podgorie ori foloseau Ordinul ca pe o bancă în care să-și depoziteze averea personală.

Există o legătură între ziua de vineri 13 și dizolvarea Ordinului?

În 1305, noul papă, Clement al V-lea, aflat în Franța, a trimis scrisori Marelui Maestru templier Jacques de Molay și celui ospitalier Fulk de Villaret pentru a discuta posibilitatea fuziunii celor două ordine. Niciunul nu agreea ideea, dar papa a insistat și i-a invitat pe amândoi în Franța pentru a discuta situația. De Molay a sosit primul la începutul lui 1307, dar de Villaret a întârziat câteva luni. În timp ce așteptau, de Molay și Clement au discutat acuzațiile aduse cu doi ani înainte de un templier exclus (din ordin).

Aceste acuzații erau în general considerate false, dar Clement i-a trimis regelui Filip al IV-lea al Franței o cerere scrisă pentru ajutor în investigație.

Regele era deja îndatorat templierilor după războiul său cu englezii, și a decis să folosească zvonurile existente în propriul său scop. A început să pună presiune pe Biserică să acționeze împotriva ordinului, pentru a se elibera de datorii.

Biserica Templului din Londra construită de Cavaleri ca sediu în Anglia

În data de vineri, 13 octombrie, 1307 (o dată legată greșit de originea superstiției zilei de vineri 13), Filip a ordonat ca Molay și alți templieri francezi să fie arestați simultan. Ei au fost acuzați de numeroase erezii, și torturați pentru obținerea de mărturisiri de blasfemie.

Mărturisirile, deși obținute sub presiune, au provocat un scandal la Paris. După alte insistențe din partea lui Filip, papa Clement a emis bula Pastoralis Praeeminentia la 22 noiembrie, 1307, care cerea tuturor monarhilor creștini din Europa să-i aresteze pe templieri și să le confişte averile.

Papa Clement a cerut audieri papale pentru a determina vinovăția sau nevinovăția templierilor, și, o dată eliberați de tortura inchizitorilor, mulți și-au retras mărturisirile. Unii aveau suficientă experiență legală pentru a se apăra în procese, dar în 1310, Filip le-a blocat tactica, folosind mărturiile forțate precedente ca justificare pentru arderea pe rug a zeci de templieri la Paris.

Cum Filip amenința cu acțiuni militare dacă papa nu îi respecta dorințele, Clement a acceptat în cele din urmă dizolvarea ordinului, invocând scandalul public provocat de mărturisiri. La Conciliul de la Vienne din 1312, a emis o serie de bule papale, între care Vox in excelso, care dizolvea oficial Ordinul, și Ad providam, care oferea cea mai mare parte a posesiunilor templierilor ospitalierilor.ă21ă

Cât despre conducătorii Ordinului, Marele Maestru Jacques de Molay, care mărturisise sub tortură, și-a retras declarația. Asociatul său, Geoffrey de Charney, preceptor al Normandiei, i-a urmat exemplul, și a insistat pe nevinovăția sa. Ambii au fost declarați vinovați de a fi redevenit eretici, și au fost condamnați să ardă pe rug la Paris, pe 18 martie, 1314. Se spune că de Molay a rămas sfidător până la sfârșit, cerând să fie legat astfel încât să fie cu fața la catedrala Notre Dame, și să își țină mâinile împreunate.

După legendă, a strigat dintre flăcări că atât papa Clement, cât și regele Filip îl vor întâlni în curând în fața lui Dumnezeu.

Papa Clement a murit o lună mai târziu, iar regele Filip într-un accident de vânătoare înainte de sfârșitul anului.

Odată cu dispariția conducătorilor Ordinului, restul templierilor din Europa au fost fie arestați și judecați (nefiind aproape în totalitate condamnați), absorbiți în alte ordine militare, precum Cavalerii ospitalieri sau Ordinul de Calatrava, sau lăsați să se retragă și să trăiască în continuare în pace.

E posibil ca unii să fi fugit în teritorii

ce nu erau sub controlul papei, precum Scoția excomunicată. Acolo, au luptat pentru regele Robert Bruce (la acea vreme excomunicat și el). Templierii au avut o influență importantă asupra istoriei Scoției, inclusiv în încercările de restaurare a dinastiei Stuart în Regatul Unit. Organizația templieră din Portugalia doar și-a schimbat numele, din Ordinul Templului în Ordinul lui Cristos.

În 2001, un document cunoscut ca "Pergamentul de la Chinon" a fost descoperit în Arhivele Vaticanului, după ce aparent a fost catalogat greșit în 1628. Este o înregistrare a procesului templierilor și arată că papa i-a absolvit inițial pe templieri de toate erezile în 1308, înainte de a desființa ordinul în 1312.

În octombrie 2007, documentele secrete despre procesul templierilor, între care și pergamentul de la Chinon, au fost publicate de Vatican.

În prezent, poziția Bisericii Romano-Catolice este că persecuția medievală a templierilor a fost nedreaptă; că nu era nimic rău legat de Ordin sau de membrii săi; și că papa Clement a fost obligat să acționeze de magnitudinea scandalului public și de influența dominatoare a regelui Filip al IV-lea.

Moștenirea Cavalerilor

Începând cu fondatorul Hugues de Payens, din 1118-1119 cel mai mare grad în cadrul Ordinului a fost cel de Mare Maestru, o poziție câștigată pe viață, deși luând în considerare natura militară a Ordinului, aceasta putea fi o perioadă foarte scurtă. Numai doi Mari Maeștri au murit în timpul mandatului, iar câțiva au murit în timpul campaniilor militare. De exemplu, în timpul Asediului Ascalonului din 1153, Marele Maestru Bernard de Tremelay a condus un grup de 40 de templieri printr-o spărtură în zidurile orașului. Atunci când restul armatei cruciate nu i-a urmat, templierii, inclusiv Marele lor Maestru, au fost încercuți și decapitați. Marele Maestru Gérard de Ridefort a fost decapitat de către Saladin în 1189, în timpul Asediului Acrii.

Marele Maestru supraveghea toate operațiunile Ordinului, atât cele militare din Țara Sfântă și Europa de Est, cât și afacerile financiare din Europa Occidentală. Unii Mari Maeștri au fost și comandanți militari, deși acest lucru nu era întotdeauna înțeles: câteva defecte în strategia de luptă a lui de Ridefort au contribuit la devastatoarea înfrângere de la Bătălia de la Hattin. Ultimul Mare Maestru a fost Jacques de Molay, ars pe rug la Paris în 1314, din ordinul regelui Filip al IV-lea al Franței.

Raluca D.

Deputatul Partenie Cosma îl numește pe Emanuil Gojdu „Om simpatic și afabil, orator mare, caracter ferm, jurist renumit, deși totdeauna român și ortodox pronunțat, în scurt timp a devenit unul din cei mai căutați advocați în capitala Ungariei.”

PERSONALITĂȚI

Emanuil Gojdu și moștenirea sa

Emanuil Gojdu s-a născut la 9 februarie 1802, la Oradea, în Imperiul Habsburgic și a murit la 3 februarie 1870, la Pesta în Austro-Ungaria.

El a fost un avocat de succes și un patriot ardelean de origine aromână, familia sa fiind originară din Moscopole. Emanuil Gojdu a fost un luptător neobosit pentru drepturile românilor din Transilvania și Ungaria. Casa în care s-a născut mai poate fi văzută și astăzi în Oradea, lângă Biserica cu Lună.

Studiile preuniversitare le-a făcut la Liceul romano-catolic al călugărilor premonstratensi din Oradea, în prezent Colegiul Național Mihai Eminescu din Oradea. Studiile universitare le-a făcut la Academia de Drept din Oradea (1820-1821), LA Academia de Drept din Pojon (1821-1822), iar mai apoi la Budapesta (1822-1824).

Diploma de avocat a obținut-o la Budapesta, pentru ca mai târziu să o ia și pe cea de „notar cambial”. În anul 1824 s-a așezat la Budapesta ca avocat și politician.

Emanuil Gojdu era mândru de originea sa de român ortodox. Casa lui din Budapesta a fost cunoscută ca fiind o casă românească, în care obișnuia să țină întruniri cu deputații români. Cu aceștia și sub președinția lui, s-a discutat și un proiect de lege pentru egala îndreptățire a naționalităților. Emanuil Gojdu zicea: „Ca fiu credincios al Bisericii mele, laud dumnezeirea, căci m-a făcut român iubirea ce am către Națiunea mea mă îmboldește a stăruii în fapta, ca încă și după moarte să erump de sub gliile mormântului, spre a putea fi pururea în sânul Națiunii”.

Testamentul Gojdu

Prin testamentul făcut la Budapesta în 4 noiembrie 1869, Emanoil Gojdu și-a lăsat averea „acelei părți a națiunii române din Ungaria și Transilvania care aparține la confesiunea orientală ortodoxă”, pentru acordarea de burse studenților și pentru ajutorul preoților. În acest sens a fost constituită o fundație. Această fundație a funcționat între anii 1870 și 1917, acordând foarte multe burse studenților români, dintre care se remarcă: Traian Vuia, Octavian Goga, Constantin Daicoviciu, Petru Groza și Victor Babeș.

După anul 1945, Fundația Gojdu a fost naționalizată de regimul comunist din Ungaria. Una dintre puținele clădiri care au rămas statului român este cea a Colegiului Național Emanuil Gojdu din Oradea.

Fundația Gojdu

Fondațiunea lui Gojdu (cum este menționată în Testament) a fost înființată în anul 1870 de către Andrei Șaguna, fiind condusă de „Reprezentanța Fundației Gojdu”, care urma să administreze averea-patrimoniu-fundației. Averea era constituită din:

- **Bunuri imobile:** - un complex arhitectonic compus din opt edificii cu câte patru nivele, șapte dintre ele situate în lanț continuu, legate printr-un lung pasaj, toate situate în centrul Budapestei - străzile Király, Dob și Holló - pe frontispiciul clădirii principale fiind pusă inscripția „Gozsdu udvar” („Curtea Gojdu”)

- **Valori bancare,** sume de bani depuse în bănci, 2306 acțiuni diverse, titluri de împrumuturi publice și acțiuni depozitate la Băncile „Pesti Hazai Első Takarekpenztár” și „Hazai Bank” din Budapesta

- **Obiecte de valoare**
Valoarea inițială era de 178000 de florini, fiind estimată în anul 1917 la 8000000 de coroane.

Pentru a evita diminuarea valorii patrimoniului, Emanuil Gojdu a stipulat în testament condiția capitalizării anuale a unei părți a dobânzilor convenite și a stabilit o proporție între existent și rata anuală a dobânzilor destinate cheltuielilor pentru burse și alte ajutoare date tinerilor români ortodocși, care să susțină dezvoltarea patrimoniului Fundației. Astfel a stabilit perioade de câte 50 de ani în privința proporției dintre capitalizarea dobânzilor și cheltuielile prin burse, după cum urmează: 1870-1920; 1920-1970; 1970-2020; 2020-2070.

În acest fel, Gojdu a exprimat valabilitatea obligatorie a testamentului său cel puțin până în anul 2070, fără a prevedea lichidarea lui în acel an.

Totodată era prevăzută interdicerea vânzării surselor productive ale patrimoniului, precum și transpunerea sa în bani până în anul 2070, conservându-l astfel ca sursă productivă pentru cei 200 de ani de activitate. În cei 48 de ani de activitate, Fundația Gojdu a acordat 4455 de burse de studii și 928 de ajutoare financiare tinerilor români ortodocși din Ungaria și Transilvania.

După anul 1920, patrimoniul Fundației Gojdu a rămas aproape în întregime în Ungaria, Reprezentanța Fundației funcționând la Sibiu, grupată în jurul Mitropolitului Ardealului (președintele de jure), iar Administrația Fundației la Budapesta (str. Holló, nr. 8, în complexul de clădiri al Curții Gojdu).

Beneficiarii testamentari ai Fundației Gojdu devin, din acest moment, tinerii studioși români ortodocși din România (fostele provincii Transilvania, Banat și părțile vestice), Ungaria, Serbia și Slovacia. În consecință, Reprezentanța din Sibiu și Mitropolia Ortodoxă a Transilvaniei au solicitat Guvernului României să poarte negocieri cu Guvernul Ungariei pentru a asigura astfel funcționarea prevederilor testamentare privind patrimoniul Fundației Gojdu.

Conform art. 249 al Tratatului de Pace de la Trianon din 1920, Ungaria avea obligația de a restitui patrimoniul Fundației Titularilor. În urma negocierilor purtate între anii 1924 și 1934, la 27 octombrie 1937 a fost semnat acordul dintre România și Ungaria privind restituirea patrimoniului Fundației. Acordul definitiv din 1937 a fost ratificat de România în 1938 și de Ungaria la 20 iunie 1940.

Datorită izbucnirii celui de-a doilea război mondial, acordul bilateral nu a mai fost aplicat, iar patrimoniul Fundației Gojdu a fost naționalizat de Guvernul comunist din Ungaria în 1952.

Astfel, activitatea Fundației a fost întreruptă atât în România, cât și în Ungaria. În anul 1996, din inițiativa ierarhilor ortodocși din Mitropolia Ardealului și Mitropolia Banatului și cu sprijinul Mitropolitului Antonie Plămădeală, Fundația Gojdu și-a reluat activitatea, având sediul la Sibiu, str. Nicolae Bălcescu nr. 36.

Negocierile bilaterale și Guvernul Tăriceanu

În anul 1848, în contextul izbucnirii revoluției pașoptiste și în Transilvania, E. Gojdu a căutat, împreună cu fruntași români din Banat și Câmpia de Vest, o soluție care să se potrivească Proclamației de la Blaj, din 3/15 mai 1848

Între anii 1998 și 2004 s-au purtat discuții între guvernul României și cel al Ungariei, încercându-se restituirea patrimoniului Fundației Gojdu. În octombrie 2005, prim-ministrul Tăriceanu și ministrul de externe Mihai Răzvan Ungureanu, semnează cu guvernul maghiar un controversat acord care prevedea înființarea - conform legislației ungare - a unei fundații publice româno-ungare Gojdu.

Criticii acestui acord, promovat legislativ printr-o Ordonanță de urgență, au susținut ideea că prin adoptarea acesteia România s-ar afla în situația în care practic ar ceda gratuit patrimoniul Fundației Gojdu, în favoarea statului maghiar. Pe acest fond, proiectul de hotărâre privind adoptarea ordonanței Gojdu a fost inițial blocat în Parlamentul României peste doi ani prin respingerea lui de către Camera Deputaților, motivul fiind faptul că prevederile sale substituiau fondurile fundației legal înființată la Sibiu, conform legislației românești.

La Senat, proiectul a stat blocat în comisii până în martie 2008, când a fost și acolo respins, tot în martie 2008 Președinția României semnând decretul pentru promulgarea Legii privind respingerea Ordonanței de urgență a Guvernului 183/ 2005 pentru ratificarea Acordului privind înființarea Fundației Gojdu.

În concluzie, toate „afacerile dubioase” între Guvernul României prin Călin Popescu Tăriceanu Prim-Ministru și Mihai Răzvan Ungureanu, Ministru de Externe și Guvernul Ungariei privind Fundația Gojdu au fost incorecte, ceea ce a dus la păcălire și jefuirea intenționată a Statului Român și a Bisericii Ortodoxe Române.

Prof. Dr. Ioan Corneanu
Ing. Mircea Pirlea
Av. Nicolae Decsei

22 august 1941, ziua când Ion Antonescu devine mareșal

Ion Antonescu a fost un militar și om de stat român, ofițer de carieră, (general), șeful Biroului Operațiilor din Marele Cartier General al Armatei în Primul Război Mondial, atașat militar la Londra și Paris, comandant al Școlii Superioare de Război, șef al Marelui Stat Major și ministru de război, iar din 4 septembrie 1940 până în 23 august 1944 a fost prim-ministru al României cu titlul de „Conducător al Statului”.

La propunerea lui Horia Sima, șeful Mișcării Legionare, a fost numit președinte al Consiliului de Miniștri de către Carol al II-lea. În contextul pierderilor teritoriale din 1940, Ion Antonescu l-a constrâns pe rege să abdice în favoarea foarte tânărului principe moștenitor Mihai (sub a cărui domnie nominală a guvernat cu puteri dictatoriale). Partidele democratice au refuzat să colaboreze cu Statul Național-Legionar, desființat ca urmare a Rebeliunii legionare din 21-23 ianuarie 1941. După aceea dată, Antonescu a girat singur exercitarea puterii de stat, făcându-se responsabil pentru atrocitățile comise împotriva evreilor și romilor în România și în teritoriile controlate de statul român, fiind criminal de război.

Ion Antonescu a decis intrarea României în Al Doilea Război Mondial de partea puterilor Axei, pe baza promisiunilor lui Adolf Hitler că teritoriile românești pierdute în 1940 ca urmare a Dictatului de la Viena și Pactului Ribbentrop-Molotov vor fi retrocedate României. Politica sa externă profund falimentară s-a dovedit, inițial, câștigătoare, România reușind să dobândească pentru scurt timp teritoriile cedate Uniunii Sovietice și Transnistria.

Soarta războiului antisovietic fiind întoarsă la Stalingrad și teritoriile estice ocupate de Armata Roșie, Antonescu a fost demis de la conducerea statului de către rege, prin lovitura de stat de la 23 august 1944, fiind arestat și predat spre pază comuniștilor, apoi deținut în Uniunea Sovietică. La 17 mai 1946 a fost condamnat la moarte pentru crime de război de Tribunalul Poporului din București. La 1 iunie 1946 a fost executat prin împușcare la închisoarea Jilava.

În martie 1920, noul prim-ministru generalul Averescu l-a propus pe Antonescu ca atașat militar la Paris. Propunerea a fost respinsă în urma raportului nefavorabil al observatorului militar al Franței la București, generalul Victor Pétin, care îl descria drept personalitate negativă, „extrem de orgolios, șovin și xenofob”. Postul a fost acordat colonelului Șuțu, care l-a deținut până în 1922, când acesta a părăsit Franța și postul i-a revenit lui Antonescu (între 1922 și 1923), de data aceasta fără opoziție.

Conflict cu regele Carol al II-lea

În urma unei afirmații vexatorii la adresa lui Carol al II-lea a fost demis și trimis disciplinar la comanda Corpului 4 Teritorial, apoi, în 1940, i s-a impus domiciliu forțat la mănăstirea Bistrița, din județul Vâlcea, în nordul Olteniei.

După tratativele cu Ungaria de la Turnu Severin și cele cu Bulgaria, în urma cărora, prin arbitrajul de la Viena și tratatul de la Craiova, provinciile istorice Transilvania de Nord și Cadrilaterul au trecut sub suveranitatea Ungariei și Bulgariei, este chemat și numit președinte al Consiliului de Miniștri, în septembrie 1940.

La 23 august 1944, regele Mihai I l-a demis prin decret regal pe Ion Antonescu, și a restaurat Constituția din 1923. Acțiunea de înlăturare fusese plănuită pentru 26 august 1944, dar ea a trebuit devansată, ca urmare a cererii de audiență la palat a mareșalului

Autoavansarea în grad

În august 1941, generalul Antonescu s-a autoavansat la gradul de mareșal. Prin decretul regal nr. 2240/7 august 1941 și 2352 bis/21 august 1941 - impuse de el și semnate de regele Mihai - Antonescu s-a autodecorat cu ordinul Mihai Viteazul clasa II-a și clasa I-a G. Aflat într-o vizită pe front, regele Mihai I al României i-a înmănat mareșalului Antonescu în seara zilei de 24 august 1944 insignele ordinului militar „Mihai Viteazul” clasa I-a și a II-a ce-i fuseseră recent conferite.

După eliberarea teritoriilor Basarabia și Bucovina de Nord - până la sfârșitul lunii iunie 1941 - Antonescu a fost conjurat de fruntașii partidelor istorice, Maniu, Brătianu și alții, să oprească trupele la granița recunoscută a României și să nu-și caute aventuri și cotoșnițe riscante, dar el, fidel promisiunii făcute lui Hitler (la 23 august 1944, la cererea regelui Mihai de sistare imediată a colaborării cu Axa, Antonescu a replicat: „Nu pot să-l trădez pe Hitler, i-am dat cuvântul meu de ofițer.”), a optat pentru continuarea războiului dincolo de Nistru alături de Germania, până la victoria finală.

Politica sa externă s-a dovedit, inițial, câștigătoare, România reușind să dobândească pentru scurt timp teritoriile cedate Uniunii Sovietice și Transnistria. Antonescu i-a comunicat lui Hitler, în scrisoarea din 31 iulie 1941, decizia: „Voi merge până la capăt în acțiunea ce am pornit la Răsărit împotriva marelui dușman al civilizației, al Europei și al țării mele: bolșevismul rus. De aceea nu pun niciun fel de condiții și nu discut cu nimic această cooperare militară”. În răspunsul său din 14 august 1941, Hitler, satisfăcut de declarațiile lui Antonescu, i-a oferit preluarea administrației Transnistriei.

Christina Applegate a primit un diagnostic crunt

Actrița Christina Applegate, premiată cu Emmy, a dezvăluit, printr-o postare pe Twitter, că a fost diagnosticată cu scleroză multiplă, potrivit Variety.

“Salut, prieteni! Acum câteva luni am fost diagnosticată cu scleroză multiplă (MS). A fost o călătorie ciudată. Dar am avut sprijinul câtorva oameni care știu că au aceeași afecțiune. A fost un drum greu. Dar, așa cum toți știm, drumul merge mai departe. Cu excepția cazului în care vreun tâmpit îl blochează”, a scris actrița din “Dead to Me”.

Applegate a câștigat Primetime Emmy pentru remarcabila apariție într-un serial de comedie, în “Friends”, în 2003. A fost nominalizată la aceeași categorie pentru același serial în 2004. În 2008 și 2009, Applegate a fost nominalizată la categoria cea mai bună actriță într-un serial comedie pentru rolul din “Samantha Who?”. În 2019 și 2020, ea a fost nominalizată pentru cea mai bună actriță în rol principal pentru “Dead to Me”. A fost nominalizată și la Globurile de Aur și selectată de mai multe ori pentru Screen Actors Guild Awards și People’s Choice Awards.

În 2008, Applegate a fost diagnosticată cu cancer la sân și a suferit o mastectomie bilaterală. Scleroza multiplă (MS) este o boală care poate afecta creierul și măduva spinării, cauzând probleme de vedere și de echilibru.

Este tratabilă în cele mai multe cazuri, deși speranța de viață este redusă. Este de două sau trei ori mai frecventă la femei decât la bărbați.

Mesaj de încurajare

Selma Blair, actrița diagnosticată cu scleroză multiplă în 2018, a ținut să-i transmită un mesaj de susținere Christinei Applegate, după ce aceasta a dezvăluit că suferă de aceeași boală.

Selma și Christina sunt prietene și au jucat împreună în “The Sweetest Thing”. La câteva ore după ce interpreta lui Kelly din serialul “Familia Bundy” și-a dezvăluit boala, Blair a scris un mesaj emoționant în social media. “Te iubesc pentru totdeauna. Sunt mereu aici. Așa cum sunt și copiii noștri, care “ne bat” cu dragostea lor”, i-a transmis Selma.

Pentru Selma Blair, teribilul diagnostic a venit în anul 2018, iar de atunci, aceasta a făcut un transplant de celule stem și chimioterapie, ce i-au îmbunătățit situația, redându-i capacitatea de a se deplasa (cu ajutorul unui baston) și de a-și relua hobby-ul preferat-echitația.

În octombrie 2018, Blair a dezvăluit că a fost diagnosticată cu scleroză multiplă în august. Se gândise, de ani de zile, că suferea de boli minore sau chiar de un nerv ciupit, dar diagnosticul i-a explicat în cele din urmă dizabilitățile, inclusiv căderea ei ocazională, căderea lucrurilor, memoria cețoasă și partea stângă acționând ca și cum ar fi „cerut indicații de la un GPS rupt”. Blair a fost inspirată să dezvăluie știrea ca o modalitate de a mulțumi lui Allisa Swanson, designerul ei de costume, care devenise, „sifonierul” ei neoficial pentru rolul lui Blair în serialul Netflix Another Life, afirmând că Swanson „îmi pune picioarele în pantaloni, îmi trage vârfurile peste cap și (și) îmi dă nasturii hainelor.”

Catherine Zeta-Jones vine în România pentru cel mai nou rol

Catherine Zeta-Jones va veni în România, unde, în această toamnă, vor începe filmările la noua serie „Familia Addams”, realizată de Netflix. Actrița de 51 de ani o va interpreta pe Morticia, informează Urban.ro.

Catherine Zeta-Jones va juca alături de Jenna Ortega, în rolul lui Wednesday Addams, și Luis Guzman, în rolul lui Gomez Addams, soțul Morticiei. Descrisă de producător drept un mister supranatural, seria se va numi „Wednesday Addams” și va avea opt episoade.

Filmul, regizat de Tim Burton, va prezenta anii lui Wednesday Addams ca studentă la Academia Nevermore.

“Wednesday” este descris drept un serial plin de mister și va avea premiera la sfârșitul anului 2022. Regizorul Tim Burton a vizitat mai multe locuri din România în luna mai a acestui an, potrivit sursei citate mai sus. Deocamdată, nu se știe ce locații a ales regizorul pentru filmul său.

Catherine Zeta-Jones este cea mai recentă actriță care o va interpreta pe Morticia. Carolyn Jones a interpretat personajul prima dată în serialul TV „Familia Addams” din anii 60. Anjelica Huston a interpretat-o apoi în cele două

filme ale „Familiei Addams” în anii 90, iar cel mai recent, Charlize Theron a fost Morticia în filmul de animație „Familia Addams” din 2019. Înainte de mutarea la Hollywood, unde a primit roluri în „Masca lui Zorro” în regia lui Martin Campbell, „Entrapment” alături de Sean Connery sau „Traffic” regizat de Steven Soderbergh, Zeta-Jones a jucat aproape 15 ani pe scenele teatrelor britanice. Catherine Zeta-Jones a luat decizia de a se muta la Hollywood după un accident în care a intrat cu mașina într-un stâlp, în timp ce încerca să scape de paparazzi care o urmăreau. Catherine Zeta-Jones s-a căsătorit cu Michael Douglas în ajunul Anului Nou în 2000, în Aspen, Colorado.

Quentin Tarantino nu își ajută financiar mama

Quentin Tarantino a dezvăluit că nu își ajută financiar mama deoarece aceasta nu l-a susținut în carieră.

Regizorul a povestit într-un episod al podcastului „The Moment”, găzduit de Brian Koppelman, că mama sa a ținut partea profesorilor care îl certau că scria scenariu la școală, când avea 12 ani.

Acesta spune că profesorii săi considerau scenariile „un act sfidător de rebeliune”. După ce a avut neazuri la școală, își amintește că „mama m-a jignit în legătură cu asta ... și, în mijlocul micii sale tirade, a spus: „O, și apropos, această mică carieră de scriitor (...) Această prostie s-a terminat”.

„Când mi-a spus asta într-un mod sarcastic, am spus ‘OK, când voi deveni un scenarist de succes, nu vei vedea niciodată vreun ban din succesul meu. Nu va exista casă pentru tine. Nu va exista vacanță pentru tine, nici un Cadillac cum avea Elvis pentru mămică. Nu primești nimic. Pentru că ai spus asta”, a

adăugat Tarantino, citat de Agerpres. Quentin Tarantino a subliniat că există consecințe pentru cuvintele rele spuse de părinți și că atunci când sunt sarcastici cu privire la visurile copiilor lor, îi fac doar să se îndepărteze și să le ascundă lucruri. Mama lui Tarantino, Connie Zastoupil, ar avea în prezent circa 75 de ani. Al doilea soț al său, Curtis Zastoupil, pe care l-a cunoscut când s-a mutat familia la Los Angeles, l-ar fi „încurajat” pe Tarantino să facă filme.

Quentin Jerome Tarantino (n. 27 martie 1963, Knoxville, Tennessee, Statele Unite ale Americii) este un regizor de film, scenarist, producător și actor american. Cele mai cunoscute creații ale sale sunt Reservoir Dogs (1992), Pulp Fiction (1994), Jackie Brown (1994), Kill Bill Vol. 1 (2003), Kill Bill Vol. 2 (2004), Death Proof (2007), Inglourious Basterds (Ticăloși fără glorie, 2009). Filmele realizate de Tarantino i-au adus acestuia premii la Oscar, Globul de Aur, BAFTA și Palme d’Or. În 2007, Total Film l-a clasat pe locul 12 în topul celor mai buni regizori din toate timpurile.

